Gatė, Ulveham (Nowa Wersja)

Eg var meg så ven og fager ei møy
Med stimoder vond, mi moder ho døy

Ho skapte meg om til eit svær og ei nål
Og sende meg av ti kongens gård

Og vreida mi stimoder kjende mest
Når alle dei gillaste lika meg best

Ho gav meg ein ham som ulve grå
Ho svor meg einsam i skogjen gå

Og aldri blir eg heil og god
Før eg fær drukkje min broders blod